

CUIDAR ALLÒ NOSTRE

Scott es va despertar sobtadament, estava suant i el cor li batejava veloçment com si se li anés a sortir del pit. Una altra vegada havia tornat a tenir aquest horrible malson, es va posar la mà sobre el pit, va respirar profundament i es va aixecar del llit, va mirar per la finestra i va poder contemplar els escassos raigs de sol que aconseguien traspasar els núvols i l'ennegrit cel inundat per la pol·lució, però no suposava res estrany, ja hi estava acostumat.

Com cada dia es va dirigir al bany a preparar-se, va anar a la dutxa, s'obtenia aigua a través d'un sistema de destil·lació d'aigua marítima. Després es va rentar la cara i les dents, va sortir del bany i es va dirigir pel passadís cap al seu armari, es va vestir i va anar cap a la cuina. Allà, asseguda a la taula, va trobar a la seva filla 'Anna, una adorable nena de 9 anys. Quan va escoltar el seu pare entrar es va girar sobre la cadira i en veure-ho un esbós de somriure va aparèixer a la seva cara, d'orella a orella, i va anar corrent al costat del seu pare, que la va aixecar amb les dues mans i després la va abraçar ben fort.

-T'he fet l'esmorzar pare!

-I què m'has preparat? Espero que estigui bo.

-He fet el teu plat preferit! Bacon i creps!

-Genial! Moltes gràcies reineta, Anna, ara hauria d'anar a treballar. Veritat que pots quedar-te aquí soleta com una valenta?

Una altra vegada has de anar-te'n pare? - va exclamar l'Anna, canviant el seu rostre per un de més trist.

-Anna, saps que he de marxar.

Es va aproximar a ella, li va agafar de les mans i li va dir:

-Et prometo que d'aquí a poc estarem junts sempre, aviat agafarem aquestes grans naus i ens n'anirem a un lloc més bonic, val bonica?

-D'acord pare -Va dir amb cert remugueig.

Scott va fer un petó a la seva filla i es va preparar per anar a la feina, fora de casa devia anar amb una màscara que li permetés respirar, ja que l'aire exterior era irrespirable, dins de casa l'oxigen l'aconseguia a través d'una sèrie de plantes i avets que tenia plantats i cuidats per unes màquines. Totes les llars es mantenien d'aquesta manera, ja que la contaminació havia extingit gairebé tot l'oxigen.

De camí a la feina va contemplar com una nau s'enlairava cap a l'espai, es va aturar a mirar-la, aquestes naus abandonaven la terra per anar a viure a un altre planeta. Ell estava esperant el seu torn per abandonar el planeta, però els primers eren els homes i dones de major prestigi.

Va arribar al seu treball, que consistia en el manteniment i preparació de les naus, ell sabia que el nivell del mar estava pujant i no trigaria a cobrir la terra, tenia l'esperança de pujar a una d'aquestes naus amb la seva filla. Cada dia moltes persones desesperades intentaven colar-se en una d'aquestes naus però els guàrdies els ho impedien, ell preferia no causar problemes. Cada dia arribava a casa tard mentre la seva filla dormia tenint l'esperança que al dia següent li diguessin que podia embarcar-se en una nau. Els dies i les setmanes passaven i les naus s'enlairaven, però ells seguien allà.

Dia a dia, la seva filla li preguntava quan podrien anar-se'n i el seu pare li deia "aviat ...". L'Anna ja no el creia i el mar cada dia engolia més la terra, així que el seu pare ja desesperat va decidir que havia de fer alguna cosa. Va decidir colar-se en una nau. Últimament hi havia moltes revoltes perquè ningú embarcava a les naus, només els més poderosos. Aprofitant la revolta i el seu accés al recinte va portar l'Anna a una nau al costat d'unes poques persones més que havien aconseguit pujar. Uns guàrdies se'n van adonar i van anar cap allà. Scott sabia que si volia que aquelles persones aconseguissin salpar ell havia de quedar-se allà.

-Anna, el papa ha de quedar-se aquí.

-Però papa, has de venir amb mi.

-Escolta'm, bonica. El papa estarà amb tu sempre, te n'has d'anar a un lloc millor, no et separis d'aquestes persones, elles et cuidaran.

I li va deixar anar la mà.

-Adéu bonica, t'estimo molt - va dir plorant.

El malson s'havia fet realitat.

L'Anna va començar a plorar i va veure com el seu pare tancava l'escotilla. A dalt va veure el planeta des de l'espai, estava gairebé blau i l'atmosfera es veia contaminada. Ella es va preguntar "com hem arribat aquí? Què ha fet malament la humanitat?...".